

EL LECTOR ESCRIU

Ve de la plana anterior

A més a més, els insults als quals es refereix la carta, no van dirigits a tu, sinó que són ratificacions fetes per un membre del J.I.G. M'agradaria que aquest senyor del Baix empordà signés les seves cartes per poder dirigir-me a ell d'alguna forma. **Pep Oriol**. Membre del C.A.I.N. (Girona).

II Setmana de Teatre de Figueres

Sr. Director,
Ens vàrem preparar amb il·lusió per participar en aquest certamen. Això ens va suposar molts esforços, ja que no som professionals i havíem de fer al mateix temps el treball d'escola.

Com a animador del grup de la Jonquera, vull parlar del que ens va ocórrer a nosaltres.

En el programa no vàrem poder llegir-nos, perquè les lletres ballaven alegrement el context. Solament es podia llegir «la cantant calva» (sic), i encara el nom del nostre col·legi mutilat i deformat.

Havíem de presentar la nostra obra el dilluns 12 de maig a les sis de la tarda, però a les 11 del matí del mateix dia ens van pregar de posposar la representació per a un altre dia. Vàrem posar-nos d'acord per dimecres a les quatre de la tarda. Dimarts i dimecres vàrem telefonar les responsables perquè tot estigués a punt. Malgrat això, quan vàrem arribar a la Catequística ens trobàrem amb la gran sorpresa que hi havia muntat un altre decorat, per a una altra representació. Això va ésser per a tothom el desconcert i al desmoralització.

Tot això ens decebè molt, perquè revela un «non savoir faire» que no correspon a una ciutat tan bonica com Figueres, d'una Catalunya que ja és Europa que

ha de contribuir a fer una Espanya moderna i rica.

Però actuem amb serietat: —Tot això es pot arreglar. Hi ha una solució per a tot. Anem a veure els responsables. On? (perquè allà no hi havia ningú).

—De pressa, el telèfon!
—Que sí, que no, que turururu, que la culpa la tens tu.

A la fi vàrem muntar el nostre decorat, els nervis i la precipitació pròpies del retard.

Però a les quatre no hi havia cap espectador, a la sala.

Afortunadament, un petit i molt simpàtic grup d'una vintena d'alumnes de l'escola unitària de Sant Mori, que estava citat per representar, a les sis, la peça «Les olives», de Juan de la Encina, va, amb els seus aplaudiments, posar l'única nota d'optimisme i ens va gratificar pels nostres esforços, perquè nosaltres sí que havíem preparat bé el nostre treball. Això ens va recordar també al malaurada visita que un dia va fer un important personatge imaginari a una ciutat imaginària portant un important missatge del seu imaginari país, i no va trobar cap persona, ni a l'aeroport, ni a l'hotel, ni a la sala de conferències, d'aquest imaginari país, que el revés, l'escoltés i l'atengués. Llavors, aquest important i imaginari personatge va retornar al seu imaginari país molt trist per no haver pogut transmetre el seu important missatge... **Manuel Sánchez** (La Jonquera).

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriuin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

NECROLÒGIQUES

ELVIRA DALMAU I VILLARET

Va morir ahir a Calella. Elvira Dalmau i Villaret.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 10 del matí, a l'església Obra de Maria de Calella.

Que descansi en pau.

CONCEPCIÓ AUGUET I PINSÀ

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 83 anys, Concepció Auguet i Pinsà. Havia nascut a Sant Esteve de Llémena i residia al carrer Montcalm, 18 de Girona.

Era vídua de Lluís Llapart i Carreiras i tenia tres fills, Josep, Concepció i Amèlia.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de 10 del matí, a la capella de la Residència Geriàtrica Mª Gay de Girona.

Que descansi en pau.

MARGARIDA VIÑAS I ANGELET

Va morir ahir a Figueres, a l'edat de 93 anys, Margarida Viñas i Angelet. Havia nascut a Espolla i residia a Figueres.

Era soltera.

La missa exequial en sufragi de la

seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església dels Desamparats de Figueres.

Que descansi en pau.

JOAN-JOSEP MENDOZA I LÓPEZ

Va morir abans-d'ahir a Girona, a l'edat de 70 anys, Joan-Josep Mendoza i López. Havia nascut a La Carolina (Jaén) i residia la carrer Calderers, 10 de Girona.

Era casada amb Joana Guil i Martínez i tenia tres fills, Joan, Filomena i Salvador.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a l'església del Mercadal de Girona.

Que descansi en pau.

ENRIQUETA RIGAT I COMAS

Va morir ahir a Olot, a l'edat de 66 anys, Enriqueta Rigat i Comas. Era natural d'Olot i residia al carrer Geranis, 105, d'Olot.

Era vídua de Josep Compte i Serat i tenia una filla, Mª Mercè.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 12 del migdia, a l'església de Sant Pere Màrtir d'Olot.

Que descansi en pau.

2n. Aniversari de la mort de Ramon Codina i Ribas
Ex-Governador Civil de Girona
i de
Francesc Codina i Vives
La seva família us prega un pietós record
Girona, 22 de maig de 1.986

Tots els carrers de Girona

La carretera de Sant Feliu de Guíxols 420

La carretera de Sant Feliu, porta dels barris de la Font de la Pólvora i Vila-roja. Foto: Marisa Morillo.

On acaba el carrer del Carme hi comença un passeig ombrejat per plàtans corpulents, a la vora del Ter. És l'indret que abans hom coneixia com «les tres roquetes» i on fa mig segle s'hi anaven a banyar els gironins. Eren temps que les aigües baixaven més clares.

Allà comença la via urbana que oficialment porta el nom de carretera de Sant Feliu de Guíxols. De fet, el carrer del Carme és el començament d'aquesta carretera, però com que té nom propi no és el nostre objectiu d'avui.

Després del passeig de plàtans, sense cases, el talús del costat de les Pedreres deixa lloc al cementiri de Girona. A continuació hi ha un polígon industrial les naus del qual ocupen els dos costats de la carretera. Aquest tros ha estat objecte, recentment, d'una important millora urbanística costejada amb diners del Ministeri d'Obres Públiques. A l'esquerra hi ha l'accés al barri de la Font de la Pólvora i el Centre Social de Vila-roja. Més enllà, l'entrada del carrer del Barranc, la urbanització de la qual s'ha fet dintre del mateix projecte, es distingeix perquè s'hi aixeca un modern xalet i l'antic mas de Can Ramada, del segle XVI. I finalment, ja en el límit del terme municipal de Girona, hom troba a la carretera de Sant Feliu de Guíxols l'edifici de l'Obra Social «Bisbe Cartañá», del davant del qual surt la pujada del Primer de Maig, que és l'accés a Vila-roja. Després, hom entra al terme municipal de Quart.

EL CEMENTIRI DE GIRONA

L'origen del cementiri general de Girona és en la Real Cédula del 3 d'abril del 1787, segons la qual calia que els morts fossin enterrats als afores de les ciutats i no als espais annexos a les esglésies, com s'havia fet fins aleshores.

Aquesta disposició no es va complir de manera immediata. En el cas de Girona, el primer intent de fer un cementiri general als afores es va produir durant els setges. Per decisió del general Álvarez de Castro se'n va habilitar un «un poco más arriba del Real Monasterio de San Daniel». Possiblement fos un precedent del cementiri municipal de Sant Daniel.

Durant l'ocupació francesa sembla que es va fer servir com a cementiri un d'antic situat al costat del convent del Carme, extramurs. Aquest indret, conegut com el cementiri del Rei —prop d'allà hi havia la font del Rei— va ser tingut en compte per l'ajuntament constitucional del període 1820-1823 com a possible emplaçament de la definitiva necròpolis gironina, però tot que els tècnics van abonar la idea l'any vint-i-dos, finalment no es va convertir en realitat. Tammateix, s'hi van seguir fent enterraments de manera provisional, com van seguir-se fent en els cementiris parroquials, en contra del que disposava la Real Cédula del 1787.

Encara el 24 de desembre de 1828 el governador militar insistia en les seves queixes perquè no es complimentaven les ordres sobre la construcció d'un cementiri. Fou l'última vegada,

perquè tres mesos després començaren les obres als terrenys de Vila-roja «al pié del monte o cerro del fuerte derruido de Capuchinos», és a dir en l'indret actual. El 16 d'agost d'aquell mateix 1829 es procedí a la benedicció del nou cementiri general de Girona i el 12 d'agost de l'any següent se signà la cessió de terrenys en emfiteusi perpètua entre la propietària, la baronessa de Sabasona, i la junta del Cementiri.

La necròpolis gironina ha anat creixent en successius projectes d'eixamplament. La llei republicana del 30 de gener del 1932 va disposar la secularització dels cementiris i el de Girona va passar així a mans de l'ajuntament, no pas sense queixes del de Sant Daniel, ja que era situat en terrenys del seu terme. Després de la guerra va fer-se la ficció d'un retorn a l'autoritat eclesiàstica i una compra per l'ajuntament per tal de formalitzar, d'acord amb la legalitat franquista, la propietat municipal.

L'any 1852 s'hi va traslladar la Creu Bonica que des del 1753 havia marcat la bifurcació de la carretera de Barcelona i la del pla, en l'actual emplaçament del carrer d'Ultònia. Des del trasllat al cementiri, la creu és dedicada a tots els morts de la ciutat i decora el passeig central del cementiri.

L'any 1919 va fer-se una tanca nova, segons projecte de l'arquitecte Rafael Masó. És decorada amb unes serps i una còpia en relleu de l'escultura romànica que hi hagué al carrer del Llop, l'original de la qual es conserva al Museu d'Art.

PORTA DE DOS BARRIS

De la carretera de Sant Feliu de Guíxols en surten els carrers que són l'única via d'accés als polígons d'habitatges Sant Daniel, Font de la Pólvora i Vila-roja, així com a les urbanitzacions del sector de La Unión, Corregada i el carrer de la Pineda. Aquests dos carrers són l'avinguda de la Font de la Pólvora i el pujada del Primer de Maig.

El sector de la carretera des del qual s'accedeix a aquests dos carrers ha estat objecte d'una radical transformació urbanística durant l'any 1985. Gràcies a 43 milions lliurats pel MOPU a l'Ajuntament de Girona perquè millorés les condicions urbanístiques del barri de la Font de la Pólvora ha estat possible també millorar-ne els accessos, i especialment el tros de la carretera de Sant Feliu comprès entre el cementiri i el límit del terme municipal.

Aquest tros de carretera ha estat dotat amb unes vies de

servei lateral que permeten que no creï problemes de trànsit l'activitat generada per les empreses radicades a les naus industrials que flanquegen aquell tros de carretera. També els visitants del cementiri se serveixen d'aquestes vies de servei. S'hi han fet voreres, s'hi han plantat arbres i s'ha senyalitzat convenientment el gir a l'esquerra cap als dos carrers d'accés als barris del sector de Vila-roja.

L'ESGLÉSIA I EL MUNICIPI

En aquest mateix sector hi ha una benzinera i dos importants edificis d'equipaments socials: el centre social de Vila-roja i l'«Obra Social Bisbe Cartañá».

Aquest últim és obra dels arquitectes Jordi Masgrau i Narcís Negre. L'«Obra Social Bisbe Cartañá» va ser creada el 1962 per a proporcionar als barris de Vila-roja els equipaments que l'administració pública, només preocupada pels habitatges, no creava. És regentada per les Germanes de Sant Josep i inclou un centre d'ensenyament primari, guarderia infantil, dispensari i un temple decorat amb vitralls de Domènec Fita, realitzats el 1966, i imatges de Ramon Maria Carrera realitzades l'any següent. La tapa de la pica de batejar és del conegut repujador gironí Narcís Carmaniu.

A l'altra banda de la carretera li fa la competència en serveis socials el centre municipal que inclou un consultori mèdic i la llar infantil «Cavall Fort». Aquest centre social va ser habilitat en un edifici adquirit per l'ajuntament democràtic pocs mesos després de prendre possessió. Va ser inaugurat el 1981.

CARRER DE GIRONA

El nom d'aquesta via urbana no és altra cosa que l'oficialització de la denominació popular i lògica, ja que efectivament forma part de la carretera que condueix al poble de Sant Feliu de Guíxols, el qual durant l'època medieval fou «carrer» de Girona, nom que es donava a les localitats que gaudien deis mateixos privilegis reials que la ciutat a la qual eren vinculats. Aquesta carretera, que en el tros al qual avui ens referim és pròpiament un carrer, uneix la ciutat de Girona amb el poble que fou el seu «carrer». La carretera de Sant Feliu de Guíxols és doncs un carrer de Girona que condueix al que fou al seu carrer, valgui el joc de paraules.

J. Fabre